

Arrest

nr. 282 399 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op 22 november 2022 via videoconferentie gehoord in het gesloten centrum van Brugge.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 november 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te hebben, tot de etnie Asante/Ashanti te behoren en Christen te zijn. U bent geboren op 26 februari 1996 te Kumasi (Ashanti regio). Rond uw vijf-zes jaar ging u bij uw

oma (vaderskant) genaamd "Frimpomaa" wonen, u werd immers door uw ouders slecht behandeld, u ging wel nog regelmatig voor een paar dagen op bezoek bij uw ouders, toen woonachtig in Saom te Accra. Vanaf uw 14-15 jaar trok u permanent richting uw ouders te Accra (Saom), doch u werd er ondergebracht bij een buurvrouw genaamd "Madam [A.]", zij stuurde u – zonder medeweten van uw ouders – naar een school gelegen te Kwabenya (Accra), u ging er naar school tot het einde van de "GSS", toen ontdekten uw ouders dat u schoolgaand was en werd er u verboden om nog langer de lessen te volgen. U kreeg vervolgens bezoek van een schoolvriendin genaamd [C.] afkomstig van Kwabenya, zij besloot – ten gevolge van de slechte behandelingen door uw ouders jegens uzelf – om u in Kwabenya een onderkomen te geven. U trok dan ook vanaf uw achttien jaar in bij [C.] en haar huisgenoot 'Madam' te Kwabenya, dit duurde tot uw ouders dit te weten kwamen en zij er slechte verhalen over u kwamen verspreiden, waarna u door 'Madam' uit het huis werd gezet, u was toen ongeveer 19 jaar oud. U ging vervolgens terug bij de buurvrouw van ouders genaamd "Madam [A.]" te Saom wonen, zij stierf evenwel toen u twintig jaar oud was. U had vervolgens geen onderkomen meer en u woonde op straat in Kwabenya. Op een bepaald moment werd u op straat verkracht door een onbekende man en geraakte u zwanger, u ontdekte dit pas toen u al zevenacht maanden ver was. U contacteerde uw vriendin [C.], waarop zij op haar huisgenoot 'Madam' inpraatte en u aldaar terug in hun huis werd verwelkomd. Deze vrouwen stelden dat u er kon wonen tot uw bevalling, daarna diende u het kind naar uw ouders te brengen, indien uw ouders uw kind niet wensten te ontvangen, kon u wederom bij hen terecht en gingen zij u verder op weg helpen. U bent op 08 maart 2017 bevallen van uw dochter genaamd Regina Oture, u bracht uw kind – op aanraden van 'Madam' - bij uw ouders, zij wilden uw kind evenwel niet in huis nemen en bedreigden u met een machete, waarop u uw kind bij hen achterliet en zelf de benen nam. Uw vriendin 'Madam' wou u vervolgens kapster laten worden, u diende hier evenwel bepaalde werkkledij voor aan te schaffen, u had dit geld niet en 'Madam' kon u dit geld ook niet geven. U besloot dan ook terug op straat te gaan wonen - in Kwabenya - en er ijswater te gaan verkopen.

U werd op een bepaald moment naar de plaats alwaar uw mijn ouders toen verbleven (cfr. Saom te Accra), geroepen, er werd gesteld dat uw kind ziek was. Het betrof evenwel een valstrik, uw kind werd aan u gegeven en u diende in een auto te stappen. U werd – samen met uw oudere zus [L.] en met uw dochter [R.O.] – naar een plaats genaamd Dagomba gebracht, vervolgens werden jullie met een motorfiets naar "Tachengon" gevoerd. De volgende dag werd er bij uw zus een gedwongen besnijdenis uitgevoerd, u zag erna hoeveel bloed ze verloor en hoe ze ten gevolge hiervan overleed. Toen u dit zag, besloot u onmiddellijk – samen met uw kind – te vluchten, u was één uur door het woud onderweg naar Dagomba, dan ging u na een vijftal dagen bij uw vriendin [C.] te Kwabenya, zij regelde onmiddellijk uw reis en u vertrok binnen enkele dagen, meer bepaald op 18 oktober 2022. U liet uw kindje bij [C.] achter.

U werd op 18 oktober 2022 geïntercepteerd op de luchthaven Brussel Nationaal Zaventem, u kwam toen van Ouagadougou (Burkina Faso). U reisde met een vals paspoort van Ghana (nr. G3728250 op naam van [O.T.P.] (*10.12.1983 te Kumasi), geldig van 29.07.2022 tot 28.07.2032). U was eveneens in het bezit van een vals Duits verblijfsdocument (Aufenthaltstitel) (Y0T7H3TG5) op naam van [O.T.P.] (*10.12.1983 te Kumasi), op 08 mei 2020 afgeleverd). U verklaarde in dit kader dat [O.T.P.] een vriendin van u zou zijn, u zou haar verblijfskaart hebben gebruikt, zelf zou u nooit een Ghanees paspoort hebben gehad. U was tevens vergezeld van een zekere [O.H.] (*13 mei 2014), dit kind reisde met een Duits kinderpaspoort, u verklaarde dat dit de zoon van een vriendin zou hebben betroffen en u hem naar zijn ouders in Duitsland zou brengen. U werd vervolgens onmiddellijk in het gesloten asielcentrum van Brugge ondergebracht en u diende er tevens dezelfde dag een asielaanvraag in.

U legt ter staving van uw asielaanvraag geen enkel document neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit door bij aankomst op de luchthaven Brussel Nationaal Zaventem een vals Ghanees paspoort door te leggen, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om 'uw vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Omtrent het door u geopperde asielrelaas kan er immers het volgende worden opgemerkt. U gaf aan bij een terugkeer naar Ghana te vrezen gedwongen een besnijdenis te moeten ondergaan. Vooreerst kan er in dit kader worden opgemerkt dat u geen enkel medisch attest weet voor te leggen teneinde aan te tonen dat u wel degelijk de dato (nog) geen besnijdenis zou hebben ondergaan. U slaagt er dan ook in eerste instantie reeds niet in om uw bewering – zijnde de dato als onbesneden vrouw door het leven te gaan - objectiveerbaar te maken. U gevraagd naar enige medische attesten in dit kader, gaf u het volgende aan: "Er is geen papier bij me om te getuigen dat ik niet besneden ben, al wat ik weet, is dat ik weggelopen ben, ik ben niet besneden" (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 november 2022 p.15, hierna genoemd cgvs p. 15). Nogmaals gevraagd of u aldus geen bewijs zou hebben om aan te tonen dat u niet zou zijn besneden en benadrukt dat dit wel belangrijk zou zijn, stelde u het volgende: "Al wat ik weet, is dat ik niet besneden ben, toen ze het wilden doen, ik liep weg, ik ben geen besneden vrouw" (cgvs p. 15). Gevraagd om welke reden u in België niet naar een dokter zou zijn gegaan teneinde dit te laten attesteren, gaf u het volgende aan: "Ik was gebracht naar het gesloten centrum toen ik hier aankwam, het litteken dat ik had, ik liep weg, er werd een mes naar me gegooid, het kwam tegen mijn rug, die wonde, dat werd verzorgd, dat was het" (cgvs p. 15). Ook op het einde van uw persoonlijk onderhoud werd er nogmaals benadrukt dat u nog steeds medische documenten – bijvoorbeeld via uw advocaat – aan het Commissariaat-generaal kon bezorgen, waarop u bevestigend antwoordde (cgvs p. 19). U heeft evenwel nagelaten om dit, op het moment van het nemen van onderhavige beslissing, te doen.

U vertelde vervolgens dat u op een bepaald moment tot bij uw ouders (te Saom in Accra) zou zijn geroepen, zij zouden toen hebben aangegeven dat uw kindje [R.O.] – bij hen verblijvend – ziek zou zijn geweest (cgvs p. 6). Het zou evenwel een valstrik hebben betroffen, uw kind zou aan u zijn gegeven en u zou in een auto hebben dienen te stappen, u zou vervolgens – samen met uw oudere zus Liesbeth en met uw dochter – naar een plaats genaamd Dagomba zijn gebracht, om daarna met een motorfiets naar "Tachengon" te zijn gevoerd (cgvs p. 6). Dit zou zich allemaal hebben afgespeeld met als doel om uzelf en uw oudere zus [L.] gedwongen te kunnen besnijden (cgvs p. 6). U gaf in dit kader aan dat uw moeder tot de Frafra etnie en uw vader tot de Assanti (cfr. Asante/Ashanti) etnie zou behoren, u zou dan ook geloven, sinds u in Kumasi zou zijn geboren, zelf tot de Assanti etnie te behoren (cgvs p. 11). Ook uw kindje zou naar uw mening tot uw etnie – de Assanti – behoren (cgvs p. 11). U vervolgde dat de Assanti etnie geen besnijdenissen zou uitvoeren, het zou uw moeder haar kant zijn, die aan besnijdenissen zou doen, bij de Frafra etnie zouden besnijdenissen aldus wel voorkomen (cgvs p. 12). U gevraagd om welke reden u volgens de traditie van uw mama – de Frafra etnie – zou worden besneden, gaf u het volgende aan: "Het was doordat, we hadden een erfenis, het kind behoort altijd aan de moeder, niet de vader, daarom denk ik dat ze aandrongen dat ik het moest doen, ik behoor toe aan moeder haar familie" (cgvs p. 14). U gevraagd wat het doel zou zijn van een besnijdenis en om welke redenen in Ghana meisjes zouden worden besneden, gaf u enkel en alleen aan dat het een traditie zou zijn, ook binnen de Frafra etnie zou dit een traditie uitmaken (cgvs p. 13). U zou geen andere reden kennen, behalve dat het een traditie zou zijn (cgvs p. 13). U ermee geconfronteerd dat het niet is omdat het een traditie zou betreffen, dat er geen specifiek doel of nut zou kunnen zijn, bijvoorbeeld om iets te voorkomen, gaf u het volgende aan: "Al wat ik weet is, de significantie van die traditie, op die leeftijd, als ik het laat doen, ik sterf zoals mijn zus stierf, dat is de vrees die ik had" (cgvs p. 13). U aangegeven dat besnijdenissen kunnen worden uitgevoerd om bijvoorbeeld promiscuïteit tegen te gaan, en of dit bij de Frafra etnie ook het geval zou kunnen zijn, gaf u dan weer aan het tegengaan van promiscuïteit bij vrouwen wel te hebben gehoord, doch u geen andere reden zou hebben vernomen waar die traditie voor zou staan, u zou dan ook niet geloven dat het binnen de Frafra de traditie zou zijn om promiscuïteit tegen te gaan bij vrouwen (cgvs p. 13). Het is dan ook ten zeerste opmerkelijk dat u zou aangeven toe te behoren aan uw moeder haar familie – en aldus de Frafra etnie, ondermeer in het kader van besnijdenissen – en besnijdenissen bij deze familie langs moederkant een traditie zouden zijn en u zou wijzen op de dermate significantie van deze

traditie, doch u tijdens uw gehele leven in Ghana – en voordat u aldus uiteindelijk naar uw mening gedwongen zou zijn meegenomen teneinde gedwongen te kunnen worden besneden – nooit enig contact met uw familieleden langs moederskant zou hebben gehad noch op de hoogte zou zijn geweest van deze belangrijke traditie, meer nog, u pas op het moment van deze door u genoemde valstrik, de (Frafra) etnie van uw moeder zou zijn te weten gekomen. Gezien u immers zelf aangaf niet naar uw familie moederskant te zijn gegaan en niets van hen te hebben geweten (cgvs p. 13), werd er u gevraagd of u dan de traditie bij uw moeder haar familie – voordat u naar uw mening in de val zou zijn gelokt – nog niet zou hebben gekend, waarop u bevestigend antwoordde: “Nee. Ik wist niets ervan, bijvoorbeeld mijn moeder was grootgebracht in Kumasi, ze had geen tekens op haar gezicht, tekens van de Frafra mensen, ik wist enkel ik ben Assanti van Kumasi, ik wist niets, geen traditie over Frafra, mensen van mama haar kant (cgvs p. 15). U zou dan ook niet eerder hebben geweten dat uw moeder tot de Frafra etnie zou hebben behoord (cgvs p. 15). Het komt dan ook ten zeerste ongeloofwaardig over dat u zou stellen toe te hebben behoord aan uw moeder haar familie – en aldus de Frafra etnie ondermeer in het kader van besnijdenissen – en besnijdenissen bij deze familie een belangrijke traditie zouden uitmaken, doch u pas op het moment dat u naar uw mening gedwongen zou zijn meegenomen – op 26-jarige leeftijd – de Frafra etnie van uw moeder zou zijn te weten gekomen, uw familie langs moederskant u nooit eerder zou hebben benaderd noch ingelicht over hun significante traditie doch u dan weer plots onder dwang zou zijn meegenomen teneinde uw besnijdenis gedwongen uit te kunnen voeren en u pas dan voor de eerste maal uw familieleden langs moederskant zou hebben ontmoet en de ware toedracht zou hebben weten te achterhalen.

U weet verder ook niet te duiden om welke reden de Frafra etnie ervoor zou opteren om een besnijdenis pas bij volwassen vrouwen – namelijk op 26-jarige leeftijd – uit te voeren. Uit informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, kan immers worden afgeleid dat VGV in Ghana slechts zeer beperkt (2,4% voor de algehele prevalentie voor vrouwen tussen 15 en 49 jaar) voorkomt en dat de meeste besneden meisjes in Ghana deze praktijk hebben ondergaan voor ze de leeftijd van vijf jaar oud hebben bereikt. Voor vrouwen tussen 25 en 29 jaar bedraagt de prevalentie amper 1,8%, en ondanks dat er slechts een zeer beperkt aantal vrouwen na de leeftijd van 15 jaar zou worden besneden, toont de beschikbare data aan dat er een trend is naar lagere prevalentie onder jongere vrouwen. Dat u op de volwassen leeftijd van 26 jaar oud - behorende tot de etnische groep Frafra/Assanti -, het risico zou hebben gelopen op een gedwongen besnijdenis door de familie van uw moeder is dus danig merkwaardig, en dit risico dient door u dan ook duidelijk te worden geconcretiseerd. Echter, bleek u hiertoe niet in staat. U gaf vooreerst zelf aan dat u – voor wat betreft besnijdenissen in Ghana in het algemeen – zou hebben gehoord dat meisjes nog zeer jong zouden zijn en het aldus zou worden uitgevoerd voordat ze volwassen zouden zijn (cgvs p. 13). Gezien u niet naar uw familie moederskant zou zijn gegaan (zie supra), zou u verder niets van hen hebben geweten noch zou u de leeftijd kennen waarop zij een vrouwenbesnijdenis zouden uitvoeren (cgvs p. 13). Gepolst of u aldus niet zou kunnen aangeven op welke leeftijd meisjes door de Frafra etnie zouden worden besneden, bevestigde u dit, u zou enkel uw voorbeeld kunnen aanhalen (cgvs p. 13). Nogmaals gevraagd waarom u zou vermoeden dat de Frafra etnie vrouwen op volwassen leeftijd zou besnijden – u zou immers 26 jaar oud zijn geweest – en wat het nut van een besnijdenis dan nog zou kunnen zijn, verwees u enkel nogmaals naar de traditie en iets wat ze zouden moeten doen, u zou een vrouw zijn en tot de Frafra groep behoren (cgvs p. 13). U nogmaals gevraagd of u echt niet zou weten wat het doel of nut zou zijn om een volwassen en 26jarige vrouw te besnijden, ontkende u dit wederom, u zou geen andere specifieke reden kennen waarom u rond die leeftijd zou worden besneden, uw moeder zou enkel hebben gezegd dat het traditie zou zijn (cgvs p. 13).

Voor u persoonlijk gaf u dan weer plots aan dat uw familie langs moederskant – behorend tot de Frafra etnie – u op uw 26-jarige leeftijd zou hebben willen besnijden om u te kunnen doden, uw oudere zus [L.] zou immers ook tijdens haar besnijdenis het leven hebben gelaten (cgvs p. 13). U vulde in dit kader aan: “De reden waarom ik denk dat dit het doel was, om gelijk welke reden te vinden om me te doden, ze vonden me niet leuk, dus via dat, en ik zou sterven, ze doen de traditie en daardoor stierf ik, omdat ze me niet leuk vonden” (cgvs p. 14). Vooreerst weet uw uitleg – namelijk dat uw ouders u dood zouden hebben gewild gezien ze u niet leuk zouden hebben gevonden - nog steeds niet te verklaren waarom uw familie langs moederskant u pas op 26-jarige leeftijd gedwongen zou hebben willen besnijden. Overigens was u reeds in februari 26 jaar geworden en zou u naar uw mening pas in oktober 2022 – en aldus pas zeven tot acht maanden later - zijn meegenomen teneinde gedwongen te worden besneden. Hoewel u reeds eerder allesbehalve wist te duiden om welke reden de Frafra etnie vrouwen pas op 26 jarige en aldus volwassen leeftijd zou besnijden – u zou immers in dit kader enkel naar de Frafra traditie verwijzen -, kan er nog worden gesteld dat, indien uw ouders u werkelijk dood zouden hebben gewild, men logischerwijze niet kan inzien om welke reden er zou moeten worden gewacht tot u meer dan 26,5 jaar oud zou zijn geweest. U met deze bevinding geconfronteerd en aangegeven dat u in februari reeds 26 jaar oud zou

zijn geworden, gaf u enkel aan niet te weten waarom en de reden niet te kunnen zeggen (cgvs p. 16). Overigens gaf u zelf aan dat uw zus [L.O.] – die samen met u gedwongen zou zijn meegenomen -, reeds 27 jaar oud zou zijn geweest (cgvs p. 6).

Het is verder ook nog ten zeerste opmerkelijk dat u zou aangeven dat uw ouders u dood zouden hebben gewild gezien ze u niet leuk zouden hebben gevonden en ze deze traditie van besnijdenissen dan ook zouden kunnen uitvoeren zodat u hierdoor zou sterven (cgvs p. 14), doch er dan wel voor zou zijn geopteerd om eerst uw oudere 27-jarige zus [L.] te besnijden, waardoor er u de kans zou zijn aangereikt om alsnog uit hun handen te ontsnappen, temeer daar de band tussen uw ouders en uw zus [L.] naar uw mening beter zou zijn geweest. U immers gevraagd hoe de band tussen uw ouders en broers en zussen zou zijn geweest, gaf u aan dat deze interactie beter zou zijn geweest dan tussen uw ouders en uzelf, uw andere broers en zussen zouden immers wel naar school zijn mogen gaan, terwijl u niet naar school zou zijn gestuurd (cgvs p. 7). Dat uw ouders naar uw mening met u de slechtste band zouden hebben gehad, u niet naar school zou zijn mogen gaan – terwijl uw andere broers en zussen dit wel zouden hebben gemogen –, uw ouders het op u persoonlijk zouden hebben gemunt en zij u dood zouden hebben gewild gezien ze u niet leuk zouden hebben gevonden, doch uw zus [L.] dan weer wel eerst gedwongen zou zijn besneden terwijl er tegen u zou zijn gesteld dat u zichzelf eveneens zou hebben dienen voor te bereiden en u daarna zou worden besneden (cgvs p. 17), is dan ook totaal niet logisch. Men kan logischerwijze verwachten dat uw ouders, die het naar uw mening tegen u persoonlijk zouden hebben gemunt en zouden hebben gewacht om u via een gedwongen besnijdenis eindelijk om het leven te kunnen brengen, u het allereerst voor hun rekening zouden nemen en u zo snel als mogelijk zouden besnijden, dit in plaats van eerst uw zus [L.] te besnijden en u hierdoor de kans te kunnen bieden om alsnog de benen te kunnen nemen en uit hun handen te kunnen ontsnappen. Er kan nog worden opgemerkt dat u overigens nooit eerder enige melding hebt gemaakt van een zus genaamd [L.], laat staan dat deze tijdens een gedwongen besnijdenis om het leven zou zijn gekomen. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel [Lo.], [K.] en [H.] als uw broer en zussen op (zie “Verklaring DVZ d.d. 24 oktober 2022). U hiermee geconfronteerd, gaf u enkel aan dat er u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar haar naam zou zijn gevraagd, misschien omdat u zou hebben gezegd dat ze dood zou zijn geweest, zou er u deze vraag niet zijn gesteld (cgvs p. 10). Evenwel blijkt uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u ook bij uw asielrelaas er enkel melding van zou hebben gemaakt dat u en uw dochter gedwongen zouden zijn meegenomen, u noemde op geen enkele wijze uw zus [L.], noch dat zij het leven hierbij zou hebben gelaten (zie “Vragenlijst” d.d. 24 oktober 2022). Dat u voor het Commissariaat-generaal zou hebben gesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles goed zou hebben kunnen uitleggen gezien u toen geen tolk zou hebben gehad en uw Engels niet zo sterk zou zijn om uw situatie duidelijk te kunnen uitleggen, neemt niet weg dat u tijdens uw interview met DVZ op geen enkele wijze nog maar de naam van uw zus [L.] zou hebben laten vallen (cgvs p. 3).

Hoewel u tot hertoe reeds allesbehalve wist te overtuigen en er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas stellend dat u gedwongen zou zijn meegenomen teneinde onder dwang te kunnen worden besnijden, kan er nog worden opgemerkt dat uw uiteindelijke genoemde vlucht eveneens zeer ongeloofwaardig overkomt. U gaf immers in dit kader het volgende aan: “Nadat zus besneden was, ik zag dat het bloed dat kwam, het te veel was, mijn zus was een strijd aan het leveren, daarna, na een tijdje ze stopte de strijd, ik zag dat ze stierf en besloot weg te lopen, ze gooiden toen het mes en raakten me in mijn rug” (cgvs p. 16). U vervolgde: “Ik was geen getuige van de daad zelf, de besnijdenis, ik stond er niet, nadat ze besneden was en een tijd werd achtergelaten, ik zag een poel van bloed, ik weet niet waar ze waren maar ze gingen terug komen voor me, ik zag haar strijden met de dood en ik liep weg met mijn kind (cgvs p. 16). Gevraagd of u dan niet zou zijn bewaakt en of u dan zomaar zou zijn kunnen ontsnappen, stelde u het volgende: “Toen ik weg liep, ze achtervolgden me, ze wisten niet dat ik zou kunnen weglopen, ik liep weg en ze zaten me achterna, ze gooiden toen het mes naar mij” (cgvs p. 16). Dat uw ouders – en uw familie moederskant – u eindelijk na al die tijd onder dwang zouden hebben meegenomen teneinde u via een gedwongen besnijdenis de dood te kunnen injagen, doch u uiteindelijk gewoonweg zou zijn kunnen ontsnappen gezien ze niet zouden hebben geweten dat u zou kunnen weglopen en ze u klaarblijkelijk vrij onbewaakt zouden hebben achtergelaten na eerst overigens uw zus [L.] te hebben besneden, komt dan ook wederom compleet ongeloofwaardig over. U legt ten slotte ook geen enkel medisch attest – ter staving van de door u genoemde verwonding aan uw rug – voor.

Verder slaagt u er ook allesbehalve in om uw actor van vervolging concreet te duiden. U immers gevraagd wie er u precies allemaal zou willen besnijden, stelde u dat dit uw moeder haar familieleden zouden zijn geweest (cgvs p. 15). U gevraagd welke familieleden dit dan zeer concreet zouden zijn geweest, gaf u de broer van uw moeder – genaamd [K.] – aan (cgvs p. 15). Gevraagd of dit de enige persoon zou zijn geweest, die u zou hebben willen besnijden, stelde u het volgende: “Er waren andere familieleden, ik ging

niet naar moederskant en kende hen niet, de enige die ik kende was de man die ons meenam naar het dorp, die mijn moeder haar broer was, ik kende de anderen niet” (cgvs p. 15). U zou verder niet weten hoe de andere personen aan uw moeder zouden zijn gerelateerd (cgvs p. 15).

Verder is het opmerkelijk dat u zou aangeven dat er geen wetgeving zou zijn die besnijdenissen te Ghana zou verbieden, indien iemand dit zou doen, dan zou deze persoon naar uw mening worden “toegelaten” en gewoonweg “vrij” zijn (cgvs p. 14). U ermee geconfronteerd dat besnijdenissen strafbaar zijn in Ghana en er wel degelijk wetgeving bestaat die dit verbiedt, gaf u het volgende aan: “Met mij, ik weet niet veel over de wetten van Ghana, omtrent vrouwenbesnijdenis, ik weet er niet veel over, ik ging door een leven van stress en moeilijkheden, er was geen tijd voor me om veel te weten erover, al wat ik weet is gedwongen om besneden te worden en in een val gelokt, wat ik niet wou” (cgvs p. 15). Uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat VGV in Ghana verboden is, uitvoerders van genitale verminking bij vrouwen kunnen wel degelijk worden gestraft, met name kunnen zij veroordeeld worden tot gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot tien jaar. Dat u geen enkele poging ondernam om zich tegen VGV beschermd te weten in Ghana, en u op geen enkel moment bescherming zocht bij de Ghanese politiediensten wanneer u vreesde om tegen uw wil besneden te worden, is dan ook weinig aannemelijk. Peilend naar pogingen die u heeft ondernomen om bescherming in eigen land – bij de Ghanese autoriteiten - te zoeken, verklaarde u dat waar u ook zou gaan, ze u zouden vinden, de wethandhaving zou dan ook niet overal aanwezig zijn teneinde u 24u te kunnen beschermen, u zou dan ook niet willen terugkeren om deze bedreiging te ondergaan, u zou uw leven kunnen verliezen (cgvs p. 17). U ermee geconfronteerd dat u toch op z’n minst zou hebben kunnen proberen om u te Ghana tot de autoriteiten te richten, gaf u het volgende aan: “Het kwam niet in me op toen om naar de politie te gaan, ik rende weg van hen, mijn verstand was om mijn kind bij [C.] te laten en weg te lopen naar waar ze me niet konden vinden” (cgvs p. 17). Er dient te worden opgemerkt dat het principe van internationale bescherming gekenmerkt wordt door een subsidiair karakter ten aanzien van de in het land van herkomst aanwezige bescherming. Dit principe impliceert dan ook dat u – binnen de grenzen van het redelijke – al het mogelijke doet opdat u bescherming zou worden geboden door de Ghanese autoriteiten. Gezien uw eigen verklaringen hieromtrent – waaruit blijkt dat u hiertoe geen enkele serieuze poging deed – dient vastgesteld dat aan deze vereiste niet voldaan is. In een poging om een eventuele vrees voor de Ghanese autoriteiten na te gaan, verklaarde u tevens simpelweg geen problemen met de autoriteiten te hebben gekend te Ghana (cgvs p. 18). Er kan dan ook op basis van uw verklaringen geen enkele vrees ten opzichte van de Ghanese autoriteiten vastgesteld worden wat u zou kunnen weerhouden hebben om bescherming in Ghana te zoeken. Overigens blijkt nog uit informatie – toegevoegd aan het administratief dossier – dat er in Ghana tevens organisaties actief zouden zijn, die vrouwen en meisjes willen beschermen tegen genitale verminking, en die proberen om deze praktijk te elimineren, zoals ondermeer “UNFPA Ghana” en “Ghana Association on Women’s Welfare (GAWW)”, die workshops en sensibiliseringsacties aanbieden. U geeft in dit kader aan dat er niet zoiets zou zijn waar u weet van zou hebben (cgvs p. 17), evenwel kan er redelijkerwijs worden verwacht dat u – in het geval dat u een daadwerkelijke vrees zou hebben om te worden besneden door de familie van uw moeder bij terugkeer naar Ghana – op zijn minst opzoeking zou verrichten naar hoe u uzelf zou kunnen beschermen in Ghana.

Hoewel de door u genoemde vrees voor een gedwongen besnijdenis te Ghana reeds als ongeloofwaardig werd bestempeld (zie supra), wist u verder ook allesbehalve aannemelijk te maken waarom u zich als 26-jarige volwassen vrouw niet zou kunnen verdedigen tegen een mogelijke gedwongen besnijdenis (bij een terugkeer naar Ghana). U gaf in dit kader het volgende aan: “Ik geloof dat, op dit moment, ze stonden op de uitkijk om me te besnijden, dus ik kan niet terugkeren, en als ze me te pakken krijgen, ik ben niet beveiligd, ze gaan me besnijden als ze me te pakken krijgen” (cgvs p. 17). U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen, gaf u het volgende aan: “Ik kan me niet verdedigen ertegen, als ze me achterna liepen, ze zeiden zelfs als ze me zien, als ik 30 jaar ben, ze zien me, krijgen me te pakken, ze gaan me besnijden” (cgvs p. 17). U vulde aan: “Als ze me achterna zaten, zoveel dingen dat ze zeiden, als ze me te pakken krijgen, ik ben 30 jaar, me besnijden, anderen ze bedreigden me te doden als ze me te pakken krijgen” (cgvs p. 17). U stelde verder nog dat, waar u ook zou gaan, ze u zouden vinden, u zou zelfs naar Ouagadougou (cfr. Burkina Faso) zijn gegaan, ook daar zouden ze u in de val hebben willen lokken (cgvs p. 17). U om uitleg in dit kader gevraagd, gaf u het volgende aan: “Het was mijn vriendin [C.] die me zei dat ze wisten dat ik in Ouagadougou was, omdat ze het tegen ook haar vriendin zei, het was haar vriendin die mijn ouders zei dat ik toen woonde in Ouagadougou, dus mijn ouders hadden die info, ze traceerden me ook daar” (cgvs p. 18). Er kan in dit kader nog worden opgemerkt dat u vervolgens zelf aangaf aldaar geen problemen te hebben gekend, u zou er enkel de taal niet hebben begrepen en het leven zou er zeer moeilijk zijn geweest, dit zouden de problemen zijn dewelke u aldaar zou hebben gekend (cgvs p. 18). U vulde enkel nog aan dat uw familie moederskant wel zou hebben besloten om u er te komen opsporen, dit sinds ze zouden hebben vernomen dat u daar zou zijn geweest (cgvs p. 18). Er kan in dit kader worden

geconcludeerd dat uit uw verklaringen overduidelijk blijkt dat uw familie (moederskant) u in Ouagadougou (Burkina Faso) niet zou zijn komen zoeken en u aldaar geen problemen in dit kader zou hebben gekend, u blijft aldus bij louter blote beweringen in dit kader en u weet niet te concretiseren dat u niet beveiligd zou zijn te Ghana, u zich er niet zou kunnen verdedigen en uw familie moederskant u overal zou kunnen vinden teneinde u gedwongen te kunnen besnijden. Overigens blijkt uit de door u neergelegde verklaringen dat u wel degelijk nog over een ondersteunend netwerk te Ghana beschikt(e). U gaf immers zelf nog aan dat u met uw tweelingbroer [Lo.] wel een goede band zou hebben gehad (cgvs p. 11). Gevraagd of er mensen binnen uw familie of binnen uw vriendenkring tegen besnijdenissen zouden zijn, gaf u het volgende aan: "Zoals mijn voorbeeld, toen ik tegen mijn vriendin zei dat ze me in een valstrik wilden leiden en me besnijden, ze zei het is een slechte praktijk, ze vertelde het tegen andere vrienden, het was niet goed om te doen" (cgvs p. 14). U gevraagd of u hiermee refereerde naar [C.] en "Madam", stelde u "allemaal" (cgvs p. 14). Ook waren er binnen uw familie vaderskant – behorend tot uw etnie Ashanti – bepaalde leden die besnijdenissen zouden hebben veroordeeld (cgvs p. 14). U gevraagd of u dan de steun van deze vrienden en familieleden niet zou kunnen inroepen, gaf u enkel aan dat u dit niet zou hebben geloofd, ze zouden immers niet in de positie zijn om u te verdedigen, het zou een traditie van uw moeder haar groep zijn en u zou tot uw moeder haar familie behoren (cgvs p. 17). U zou aldus louter gokken dat uw vrienden en uw familieleden vaderskant – die tegen besnijdenissen zouden zijn – niet in de positie zouden zijn geweest om u te verdedigen en uw familie moederskant u overal zou kunnen vinden, u weet dan ook allesbehalve concreet te duiden waarom u zich als 26-jarige volwassen vrouw – beschikkend over een ondersteunend netwerk te Ghana - niet tegen een gedwongen besnijdenis zou kunnen verdedigen aldaar. Overigens kan u zich, zoals reeds eerder opgemerkt, beroepen op de steun van de Ghanese autoriteiten en andere humanitaire organisaties.

Uit bovenstaande blijkt dan ook overduidelijk dat u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, meer bepaald uw vrees voor een gedwongen besnijdenis te Ghana, niet aannemelijk heeft weten te maken. U bent er dan ook niet in geslaagd om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U legde verder geen enkel document neer ter staving van onderhavige asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte beginselen, tracht verzoekster de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen.

Daarbij gaat zij in op haar asielrelaas en zet zij uiteen:

"Het CGVS stelt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging en dat er weinig geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas.

Verzoekster wenst hierop dan ook te reageren.

Verzoekster vluchtte vanuit Ghana richting Europa wegens een gegronde vrees te worden besneden. Zij werd, samen met haar zus en haar dochter, reeds misleid en afgezonderd om een besnijdenis uit te voeren. Haar zus liet hierbij ook het leven. Voor haar besnijdenis kon plaatsvinden, zag verzoekster haar kans om te vluchten en vluchtte toen samen met haar dochter.

Verzoekster heeft een slechte band met haar ouders. Dit werd ook meermaals meegedeeld tijdens het onderhoud. Zij werd reeds op jonge leeftijd mishandeld en verbleef een tijdlang bij familie. Voor verzoekster is het dan ook niet vreemd dat haar moeder haar verplicht (en ook illegaal) wil laten besnijden. Zij werd meegelokt met een 'smoes' omtrent de gezondheid van haar dochter. Als moeder was zij hieromtrent ook bezorgd. Reden waarom zij ook opnieuw naar haar ouders trok om dit na te gaan.

Eens aangekomen werd zij meegenomen door de broer van haar moeder. Wanneer zij op de plaats aankwamen waar de besnijdenis zou plaatsvinden, zag zij meerdere mannen die daar aanwezig waren. Zij kende de familie van haar moeder niet, zij had ze nooit eerder ontmoet, doch neemt aan dat deze andere mannen ook broers waren.

Verzoekster werd er opgesloten in een kamer waarna haar zus werd meegenomen voor de besnijdenis. Verzoekster trachtte te ontsnappen en beukte de deur in. Eens deze geforceerd was, verliet zij de kamer en trachtte zij haar weg naar buiten te banen.

Zij zag haar zus liggen, die op dat moment aan het strijden was voor haar leven. De besnijdenis werd uitgevoerd, doch deze verliep niet vlekkeloos. Zij verloor veel bloed en verzoekster zag nog haar laatste strijd. De zus van verzoekster overleed ter plaatse.

Gezien verzoekster niet hetzelfde lot wenste te ondergaan, vluchtte zij samen met haar kind richting het bos. Zij bleef lopen uit vrees voor haar leven. Zij werd tijdens haar oorspronkelijke vlucht ook verwond aan de rug door een machete die werd gegooid. Verzoekster kon echter niet achterom kijken en bleef dan ook doorlopen.

Zij lifte naar de stad en verbleef er enkele dagen vooraleer haar reis verder te zetten naar haar vriendin Cecilia.

Door de feiten en taferelen die verzoekster heeft gezien, durfde zij niet meer buitenkomen. Haar vriendin heeft ervoor gezorgd dat verzoekster het land kon verlaten en richting Europa kon vluchten.

Er wordt verzoekster verweten een vals paspoort te hebben aangewend tijdens haar vlucht. Hierover dacht verzoekster niet na. Zij wenste met met haar eigen gegevens te vluchten gezien zij nog steeds een gegronde vrees heeft t.o.v. haar familie. Het is ook om deze reden dat een vriendin voorstelde om haar gegevens te gebruiken. Dit heeft verzoekster ook aangegeven op het moment dat zij in de luchthaven aanwezig was.

Bovendien wordt haar verweten dat zij geen enkel attest voorlegt m.b.t. de besnijdenis of het gebrek hieraan en de wonde op haar rug. Zij heeft, na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, hiervoor een afspraak verzocht in het centrum. Deze is gepland op 12.12.2022.

Dit neemt uiteraard enige tijd in beslag.

Wanneer dit attest aan haar raadsman wordt bezorgd, zal dit ook onmiddellijk worden overgemaakt aan de betrokken diensten.

Dat zij dus wel degelijk een gegronde vrees koestert t.o.v. Ghana en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat het duidelijk mag zijn dat verzoekster zich in een vicieuze cirkel bevindt: er is immers sprake van een gegronde vrees in haar hoofde, indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst en haar familie. Zij heeft wel degelijk gehandeld naar de geldende regelgeving en is van goede wil. Zij nam de vraag van het CGVS ook ten harte om een attest van een arts te bekomen en maakte hiervoor reeds een afspraak, gepland op vandaag.

Het is dan ook kennelijk onredelijk van het CGVS om onvoldoende rekening te houden met haar verklaringen en alle elementen.

Aldus dient de vraag gesteld worden in welke mate een vreemdelinge, voor wie wel degelijk een reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen van diens leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld en hiervan reeds persoonlijk het slachtoffer van was, een grondig nazicht van haar asielaanvraag mag verwachten.

Dat de gegronde vrees in hoofde van verzoekster onderzocht dient te worden!

Dat het onzorgvuldig is van het CGVS om dit niet te doen! "

Wat betreft de vluchtelingenstatus licht verzoekster toe:

"Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan zij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil invoeren.

Verzoekster meent dat er geen discussie meer kan bestaan en dat zij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als vluchteling.

Ter illustratie wil verzoekster in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

De situatie in Ghana is nog steeds zeer gevaarlijk.

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en menselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is onverantwoord om burgers terug te sturen naar zo'n onveilige situatie.

Er wordt door het CGVS zelf aangegeven dat er instanties zijn die zich inzetten voor besnijdenis en voor vrouwen die dit lot ondergaan/ondergingen. Het feit dat deze instanties bestaan in Ghana, een land waar

volgens het CGVS besnijdenis strafbaar is??? Oei wat bedoel je hier- verkeerd denk ik, bevestigt impliciet dat besnijdenis nog een gangbare zaak is in Ghana en dat de overheid hier geen vat op heeft. Zoals verzoekster ook aangaf, is dit ook traditie in Ghana. Om een einde te stellen aan deze praktijk is er nog veel tijd nodig, tijd die verzoekster echter niet heeft.

Daar komt dan ook nog eens bij dat geweld tegen vrouwen in Ghana pertinent aanwezig is en dat verzoekster vreest het slachtoffer te worden (verzoekster en haar dochter) van zedendelicten zoals verkrachting, aanranding van de eerbaarheid, gedwongen prostitutie, mensenhandel, besnijdenis...

Verzoekster was reeds slachtoffer van een verkrachting. Indien zij ook een besnijdenis zou moeten ondergaan, nadat ze haar zus voor haar ogen zag sterven, zouden deze traumatische ervaringen te veel worden voor verzoekster.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Ghana zeer onveilig is voor verzoekster. Daarenboven heerst er dus ook een persoonlijke dreiging voor haar fysieke integriteit.

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoekster volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Dat het dus duidelijk mag zijn dat er inderdaad een werkelijk gevaar dreigt voor verzoekster, indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst.

Dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekster en dat zij de vluchtelingenstatus absoluut nodig heeft."

Inzake de subsidiaire bescherming geeft verzoekster aan:

"Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoekster tevens afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij haar echte individuele redenen na te gaan.

Dit is niet correct.

Dat het CGVS afdoende dient te motiveren in haar beslissing waarom verzoekster ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut

Bezwaarlijk kan men stellen dat wordt gemotiveerd waarom verzoekster eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd, dat dit minstens niet afdoende wordt onderzocht en zij op basis van de actuele situatie ook minstens nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat indien men het dossier van verzoekster grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat zij wel degelijk problemen kent of zal kennen omwille van de hierboven vermelde feiten.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak.

Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op haar belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoekster zonder evenwel afdoende na te gaan of zij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoekster minstens de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de beschaming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoekster dient terug te keren heeft zij schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren.

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien men geen afdoende motivering aangeeft waarom men verzoekster weigert.

Men onderzoekt of motiveert niet afdoende waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoekster nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werden door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Het CGVS motiveert in haar beslissing niet afdoende waarom verzoekster geen subsidiaire bescherming krijgt.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, is het dus onmogelijk om terug te keren naar Ghana."

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechts-plegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster vreest dat ze bij terugkeer naar Ghana zal worden gedwongen om een besnijdenis te ondergaan.

Verzoekster legt geen documenten neer ter staving van haar beschermingsverzoek.

De commissaris-generaal besluit op basis van verzoeksters verklaringen dat zij de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, meer bepaald haar vrees voor een gedwongen besnijdenis in Ghana, niet aannemelijk weet te maken.

De elementen van de motivering zijn:

- Verzoekster legt geen enkel medisch attest voor waaruit zou blijken dat zij heden (nog) geen besnijdenis heeft ondergaan; daardoor slaagt zij er niet in om haar bewering dat zij een onbesneden vrouw zou zijn objectiveerbaar te maken.

- Aan haar relaas dat zij gedwongen zou zijn meegenomen om onder dwang te worden besneden, kan geen enkel geloof worden gehecht:

- ° Waar verzoekster aangeeft te behoren tot de familie van haar moeder en dus tot de Frafra-etnie waar besnijdenissen een belangrijke traditie zijn, is het zeer ongeloofwaardig dat verzoekster nooit enig contact zou hebben gehad met haar familieleden langs moederskant, dat haar familie langs moederskant haar nooit eerder zou hebben benaderd noch ingelicht over hun significante traditie, dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn geweest van deze belangrijke traditie en zelfs niet zou hebben geweten dat haar moeder tot de Frafra-etnie zou behoren, en dit tot op het moment dat zij door haar ouders in de val zou zijn gelokt om op 26-jarige leeftijd te worden besneden waarbij zij voor de eerste maal haar familieleden langs moederskant zou hebben ontmoet en de ware toedracht zou hebben achterhaald.

- ° Verzoekster weet niet te duiden om welke reden de Frafra-etnie ervoor kiest om een besnijdenis pas uit te voeren bij volwassen vrouwen. Uit de landeninformatie, toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, stuk 7), kan worden afgeleid dat vrouwelijke genitale mutilatie (hierna: VGV) in Ghana slechts zeer beperkt voorkomt (2,4% voor de algehele prevalentie voor vrouwen tussen 15 en 49 jaar) en dat de meeste besneden meisjes in Ghana deze praktijk hebben ondergaan voor ze de leeftijd van vijf jaar oud hebben bereikt. Voor vrouwen tussen 25 en 29 jaar bedraagt de prevalentie amper 1,8%, en hoewel er slechts een zeer beperkt aantal vrouwen na de leeftijd van 15 jaar zou worden besneden, tonen de beschikbare data aan dat er een trend is naar een lagere prevalentie onder jongere vrouwen. Dat verzoekster op de volwassen leeftijd van 26 jaar oud – behorende tot de etnische groep Frafra/Assanti – het risico zou hebben gelopen op een gedwongen besnijdenis door de familie van haar moeder is op zich, gelet op de landeninformatie, aldus uiterst merkwaardig en dient door verzoekster ook duidelijk te worden geconcretiseerd. Verzoekster blijkt hiertoe evenwel niet in staat.

- ° Waar verzoekster dan plots aangeeft dat haar familie langs moederskant, behorend tot de Frafra-etnie, haar op 26-jarige leeftijd zou willen besnijden om haar zo te kunnen doden, kan logischerwijze niet worden ingezien om welke reden er zou moeten worden gewacht tot verzoekster 26 jaar oud is. Evenmin kan worden ingezien waarom haar ouders er in dit kader dan voor zouden opteren om eerst haar oudere 27-jarige zus te besnijden waardoor verzoekster de mogelijkheid werd aangereikt om alsnog uit hun handen te ontsnappen, te meer daar de band tussen haar ouders en zus beter zou zijn geweest.

- ° Verzoekster heeft overigens bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit enige melding gemaakt van een zus genaamd L., laat staan meegedeeld dat deze tijdens een gedwongen besnijdenis om het leven zou zijn gekomen.

- Ook verzoeksters verklaringen over hoe zij wist te ontvluchten komen zeer ongeloofwaardig over, met name dat zij, die door haar ouders en familie langs moederskant na al die tijd zou zijn meegenomen om

gedwongen te worden besneden, uiteindelijk gewoonweg zou hebben kunnen ontsnappen. Haar verklaringen dat de familie niet wist dat zij zou kunnen weglopen en dat zij haar vrij onbewaakt zouden hebben achtergelaten, zijn compleet ongeloofwaardig. Dat verzoekster bij haar vlucht met een mes zou zijn verwond aan haar rug, weet zij niet te staven met een medisch attest.

- Verzoekster slaagt er niet in een actor van vervolging concreet aan te duiden; zij verwijst algemeen naar de familieleden van haar moeder, maar op haar oom na kan zij deze familieleden niet nader duiden.

- Verzoeksters bewering dat er in Ghana geen wetgeving zou zijn die besnijdenissen verbiedt en dat deze zijn toegelaten, is in tegenstrijd met de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat VGV in Ghana verboden is.

- Internationale bescherming kan slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Aan deze vereiste is niet voldaan daar verzoekster geen enkele poging ondernam om zich tegen VGV te beschermen in Ghana en op geen enkel moment bescherming zocht bij de Ghanese politiediensten toen ze vreesde om tegen haar wil te worden besneden. Er kan op basis van haar verklaringen geen enkele vrees ten aanzien van de Ghanese overheden blijken die haar ervan zou kunnen weerhouden om bij hen bescherming te zoeken of bij organisaties die actief zijn in de bescherming tegen genitale verminking.

- Verzoekster weet ook niet aannemelijk te maken dat zij zich als 26-jarige vrouw niet zou kunnen verdedigen tegen een mogelijke gedwongen besnijdenis bij terugkeer naar Ghana, te meer zij in Ghana beschikt over een ondersteunend netwerk.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en pertinent en correct zijn. Verzoekster slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de onaannemelijkheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade ten aanzien van Ghana, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel gelet op wat volgt in gebreke blijft.

4.2. Waar verzoekster ingaat op haar asielrelaas beperkt zij zich tot het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken en bekritisieren van voormelde bevindingen en het volharden in haar vrees, maar zij brengt hiermee geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij om een afspraak heeft verzocht in het gesloten centrum om medische attesten te kunnen voorleggen over haar niet-besnijdenis en de wonde op haar rug, gepland op 12 december 2022. Ter terechtzitting geeft verzoekster aan geen attesten te kunnen voorleggen omdat zij niet in de gelegenheid was om een dokter te consulteren. Verzoekster geeft hierover geen verdere uitleg of redenen: zij licht niet toe waarom de geplande afspraak van 12 december 2022 niet is kunnen doorgaan en evenmin legt zij enig element voor waaruit kan blijken dat zij verhinderd was om een dokter te consulteren. Waar ter terechtzitting wordt verwezen naar de mogelijkheid voor het CGVS om een arts te mandateren, in het kader van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat de commissaris-generaal slechts tot dergelijk medisch onderzoek moet overgaan *“indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek”* en betreft het hier dus geenszins een verplichting. De Raad merkt op dat het verzoekster vrij stond om zelf het initiatief te nemen een medisch onderzoek te laten uitvoeren met het oog op de vaststelling van haar niet-besnijdenis en de verwondingen aan de rug. Zij blijft evenwel in gebreke hiertoe stukken bij te brengen en verschaft geen aanvaardbare verschoning voor het gebrek hieraan.

De Raad wijst er verder op dat het gebrek aan medische attesten deel uitmaakt van een motivering die als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de bevindingen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten, met name haar vrees voor gedwongen besnijdenis in Ghana, niet aannemelijk heeft weten te maken.

Waar verzoekster nog stelt dat het bestaan van instanties die zich inzetten tegen VGV, impliciet bevestigt dat besnijdenis nog gangbaar is in Ghana en dat het veel tijd kost om een einde te stellen aan deze praktijk, benadrukt de Raad dat overeenkomstig artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geen resultaatsverbintenis in.

Uit informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat er in Ghana een strafrechtelijk kader is ter voorkoming en bestraffing van VGV, dat in de praktijk leidt tot veroordelingen. Verder blijkt dat de prevalentie van VGV in Ghana laag is (2,4 %) en bij jonge vrouwen ook afneemt. Er zijn middenveldorganisaties die sensibiliseren en waar verzoekster terecht kan voor hulp bij het zoeken van overheidsbescherming, tevens blijkt verzoekster te beschikken over een ondersteunend netwerk in Ghana. Met haar summier betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor niet van haar kan worden verwacht dat zij zich tot de Ghanese overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Ghanese overheid voor bescherming. Verzoekster blijft hiertoe echter in gebreke nu zij zich beperkt tot een algemeen betoog dat verder niet op haar individuele omstandigheden wordt betrokken en bijgevolg slaagt zij er niet in om een ander licht te werpen op de relevante motieven hieromtrent in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog stelt dat geweld tegen vrouwen in Ghana pertinent aanwezig is en dat zij vreest daar samen met haar dochter het slachtoffer van te worden, betreft dit een vaag en algemeen betoog waarbij zij geen enkel op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt om dit risico in concreto aannemelijk te maken. Verzoekster verwijst naar het gegeven dat zij reeds op straat zou zijn verkracht door een onbekende man. Dit betreft echter een eenmalig gemeenrechtelijk feit en zijn er geen concrete aanwijzingen om aan te nemen dat verzoekster persoonlijk wordt vervolgd of geïsoleerd, noch zwaarwegende redenen om aan te nemen dat dit in de toekomst opnieuw zou kunnen gebeuren.

De loutere stelling dat de algemene situatie in Ghana zeer onveilig zou zijn voor verzoekster zonder daartoe verdere concrete elementen te formuleren, volstaat geenszins om een geïndividualiseerde gegronde vrees voor vervolging in haren hoofde aan te tonen.

Derhalve wordt in het verzoekschrift geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

4.3. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat in casu geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In casu kan de Raad, gelet op bovenstaande vaststellingen, voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nemen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Waar verzoekster zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de door haar aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) niet aannemelijk maakt.

In de bestreden beslissing wordt afdoende gemotiveerd waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, met name omdat zij er niet in slaagt een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Dat hierbij wordt verwezen naar dezelfde motieven op basis waarvan wordt besloten dat zij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïsoleerd.

5.2. Uit niets blijkt dat er heden in Ghana een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van

de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord door het CGVS via videoconferentie. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Twi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES